

Opinió

COVID, CULTURA I CONGRESSOS: Oportunitat per a la reinvençió?

"La cultura española es esencialmente analfabeta"

Gustavo Bueno Martínez
Filòsof castellà. Pare del "materialisme filosòfic"

Bernat Jofre i Bonet

Dia de Sant Nicolau (cadascú té els seus referents per citar el sisè dia de desembre), recital d'una coneguda música pedagoga catalana. Les normes contra la covid foren respectades: separacions a les cues, l'organització vigilava si tothom duia màscara, hi havia hidro-gel... Impecable. Com l'operació sortida, pensada com les consolacions als funerals; un *speaker* anava dient el nombre de la bancada, i aquesta sortia en ordre. Fins aquí, tot bé. No obstant, fou dins la sala on començaren els emperons. I és que la direcció de l'esdeveniment va pensar que entre bombolla familiar i bombolla familiar amb una butaca de separació ja n'hi havia abastament. Vuitanta centímetres a tot estirar. Les mirades entre els assistents eren d'una certa incredulitat: fins els més desinformats saben que els epidemiòlegs recomanen dues accions bàsiques per a no contraure el Sars-Cov-2. Co són distància i correcta circulació de l'aire. Doncs bé, voldria suposar que la ventilació del local es produïa mecànicament amb un aparell purificador. Perquè el fet és que les portes posteriors eren ben tancades. Tant les exteriors del recinte com les sala.

▶ Però no és qüestió de criminalitzar un sector

perquè a un acte l'auditori sobrepassava els límits del sentit comú. I és que molt probablement ha estat el cultural el segment que pitjor ho ha passat arrel de la pandèmia, juntament amb el turístic i de la restauració. Endemés que de tota experiència se'n pot treure una lliçó positiva. Organitzar actes complint tots els paràmetres ha de ser la fita: l'idea de les bombolles familiars és brillant. A altres llocs de l'Estat ja es fa: els espais van entre els dos i fins i tot tres seients de mitjana. Dependent de la mesura dels darrers. Amb purificació d'aire mecànica o una ventilació constant garantitzada. És a dir, tenint seny es pot oferir cultura en condicions.

Com a tasca de futur de programadors públics i privats, dir que no serà sinó amb cap, visió de perspectiva i amb una oferta realment qualitativament acceptable que es podrà a tornar a posicionar les Balears com a destí cultural de primer ordre. És aquí on les institucions han de jugar un paper cabdal, sense repetir els errors d'antuvi, primant polítiques de capelleta en comptes de qualitat. El mateix podem dir dels congressos sectorials. La regularització dels quals duria a revitalitzar la indústria de viatges corporatius: hotels, restaurants, transport discrecional... la llista és llarga. Els llocs de treball que se'n desprenen, encara més. Deia fa molt poc **Alessia Comis Ronchin** - una de les persones que més en saben d'esdeveniments a casa nostra - que la pandèmia era una oportunitat per a reinventar els incentius a la Comunitat. Com en moltes altres coses, dono la raó a la bella italiana: en els darrers anys, és possible que haguem centrat els nostres esforços més en la quantitat que no en la qualitat.

▶ **Ara en rebem les conseqüències:** pel camí han quedat empreses, autònoms i organitzadors diversos. La mortaldat ha estat gran al sector, certament. Empreses de catering, *hostesses*, taxis, fotògrafs... tots treballant tant pel món cultural com pel «business». La pregunta és si el virus que ens assola no ha exercit de necessari agent darwinian, netejant d'actius ambdós mercats, ja de per si molt saturats.

El futur és nostre, com deia la cançó. La qüestió és si hi haurà el suficient valor polític com per a que aquest sigui més brillant que el passat immediat o tant mediocre com aquest.

Ha estat el cultural el segment que pitjor ho ha passat arrel de la pandèmia

L'ús del medi natural

Lluís Vallcaneras

Col·laborador del CES

Les restriccions imposades amb motiu del covid ha comportat, entre d'altres conseqüències, l'ús massiu del medi natural fins a uns nivells mai vists. És la lògica conseqüència de mesos de limitacions en tot allò que pot portar una mica d'alegria: s'han anul·lat fires, es van tancar àrees recreatives, fins i tot parcs infantils, s'han limitat les reunions familiars, no hi ha oci nocturn, s'han anul·lat les campanyes de Cap d'Any, no hi haurà cavalcada de Reis, no hi haurà festes de Sant Antoni, tot el dia amb mascareta... De fet a la única activitat on es permet anar és a la feina, si és que no l'has perduda.

En aquest context és fàcil imaginar la desesperació de famílies, que tenen als petits enfilant-se per les parets, quan arriba el cap de setmana, i la solució és el medi natural, un lloc on poder sortir en grup i sense mascareta, un dret al gaudi del medi natural reconegut a la mateixa Constitució. D'aquesta manera, centenars, sinó milers de famílies i grups d'amics, s'aboquen al medi natural il·lenc, sobretot a la serra de Tramuntana, cercant alguna via d'escapament a una vida quotidiana que està esdevenint opressiva.

▶ Una primera conseqüència d'aquest fet

és l'augment desmesurat del nombre setmanal de rescats. No tothom que surt a la muntanya sap on va, ni sap del risc que corre, com hem tingut l'oportunitat de comprovar. Tenim tendència a infravalorar els riscos de la muntanya il·lenc, quan la realitat és que les dades de sinistralitat ens donen xifres prou eloqüents.

Però hi ha una segona conseqüència no menys greu que la primera: la pressió humana exercida sobre un medi, ja de per sí delicat, que no pot absorbir l'allau d'urbanites setmanal que suporta. Els rastres de fems

també són prou eloqüents.

▶ **Què es pot fer per conjuminar ús i protecció del medi?** Una de les possibles solucions (no la única) passa pel foment de les àrees recreatives, ja que la majoria de gent simplement vol sortir, malgrat que sigui per fer una torrada a l'aparcament de Son Amer, com vàrem tenir l'oportunitat de comprovar en primera persona. A molta gent li és igual passar el dia al costat de la carretera, i pensam que a aquest sector de la societat, que no és poca, se li ha de donar una solució, la qual no passa per escampar molta de gent arreu del medi natural, generant un impacte negatiu.

Però no cal implantar àrees recreatives a zones sensibles, sinó precisament lluny d'elles, a llocs on sigui fàcil arribar-hi, fàcil de controlar i fàcil de netejar. És més, es podrien anar tancant àrees recreatives situades a llocs més sensibles, com són molts de casos de les que hi ha per Escorca, per anar-ne obrint d'altres a l'entrada de la Serra, per exemple pel Raiguer. Concentrar a la gent a llocs concrets comporta moltes avantatges, front a tenir-la repartida per llocs difícilment controlables. És molt més difícil que hi hagi accidents, el fems es concentra a un lloc concret, hi ha lloc habilitat on fer les necessitats i els llocs on encendre el foc estan perfectament delimitats.

La necessitat que hi ha actualment de medi natural és d'una envergadura que va més enllà de la clàssica discussió propietat pública/propietat privada, i està assolint unes dimensions que poden resultar difícils de controlar. Pensam que seria una bona iniciativa que des de l'Administració s'articulés alguna resposta a aquesta creixent necessitat... que, com el covid, ha vingut per quedar-se.

LA TIRA

POR FERNANDO MONTECRUZ

¿MAMI VAMOS A MONTAR EL PORTAL DE BELÉN?
¿TE PARECE POCO EL PORTAL DE BELÉN QUE TIENE MONTADO EL GOBIERNO?

montecruz